

[Aksel Larsen.]

politik fortsat er en væsentlig årsag til vore økonomiske vanskeligheder og vore valutavanskeligheder. Lad mig her nævne smørret. Jeg beder undskyldte, hvis regeringen skulle synes, at det har jeg nævnt så tit, men det kan ikke nævnes for tit. Man har her en aftale om, at England skal have 75 pct. af vor smørekspport, og hvad har det ført til? Det har ført til, at man afslår favorable tilbud fra det, man kalder tredielande, om køb af dansk smør. I eftersommeren var Frankrig således villig til at købe en halv snes tusind tons dansk smør, der skulle leveres i løbet af efterårs månederne. Frankrig ville betale 9 kr. pr. kg. Tilbudet blev afslået. Man sagde til Frankrig: det kan I ikke få, England betaler os godt 6 kr. pr. kg, og så er vi da ikke så tossede at sælge til Frankrig for 9 kr. pr. kg. Når man handler på den måde à la Ebberød bank — det er ikke mit udtryk, men den højtærede indenrigs- og bolignødmindsters —, er det klart, at det skal føre økonomiske vanskeligheder for Danmark med sig. Men hvad er årsagen til, at det går så dårligt, som det faktisk gør herhjemme, uanset den måde man opererer med statistik på?

De praktiske resultater, den stigende arbejdsløshed, folkets manglende købekraft o. s. v. viser, at det går dårligt. Det hænger netop sammen med hele Danmarks udenrigspolitik, Marshallplanpolitikken og Atlantpagtpolitikken, det hænger sammen med oprustningsvanviddet. Oprustningsudgifterne stiger jo stadigvæk kolossalt. Aldrig før har de været så store i Danmark; mere end 778 mill. kr. har man på finansloven afsat på forsvarsministeriets budget, men det er ikke alt. Til militære anlægsarbejder er der yderligere afsat 350 mill. kr., til civilforsvaret 20 mill. kr., til udskrivningsvæsenet 2 mill. kr., til militær indkvartering 2 mill. kr., direkte Atlantpagtudgifter ½ mill. kr., pensioner og understøttelser vedrørende hær og flåde 23 mill. kr. Det giver sammenlagt 1 175,5 mill. kr. Hertil kommer en masse udgifter, der skjules på forskellige budgetter, f. eks. på indenrigsministeriets og på kommunernes budgetter, men som i virkeligheden er militære udgifter, f. eks. vedrørende kasernebyggeri, øvelsespladser o. lign., og hertil kommer, hvad alle ved, at finanslovsforslagets tal aldrig holder; inden finansloven kan vedtages, må de forhøjes, og dertil kommer yderligere de bevil-

linger, man får gennemført i finansudvalget, og som kommer på tillægsbevillingsloven.

De tal, man kan læse i finansloven, beror på et skøn, men lad os holde os til det, det drejer sig om, altså ca. 1 200 mill. kr. om året til militærvæsenet. Hvad kunne der ikke udrettes af samfundsgavnlig virksomhed for disse mindst 1 200 mill. kr.? Boliger, hospitaler, børnehaver og vuggestuer kunne man bygge, man kunne sætte nyttigt og påkrævet arbejde i gang. Man ville få midler til sikring af social retfærdighed for gamle, invalider, syge, enker og enligt stillede. Det store skattetryk, som hviler tungt på arbejdernes og de små tjenestemænds indtægter, kunne lettes i samme øjeblik, den forbandelse, krigspolitik, Atlantpagtpolitik og oprustning er, blev bragt til ophør for Danmarks vedkommende. Det er også indlysende, at disse fantastiske udgifter — og det er en væsentlig del af Danmarks produktionsapparat, der benyttes til destruktiv og negativ produktion — får økonomisk indflydelse. Skatterne bliver højere, og det er befolkningen, der kommer til at betale gennem nedsættelse af sin levestandard.

Hertil kommer imidlertid noget andet, som måske er lige så skæbnesvangert for befolkningen, og det er, at man har prisgivet vort lands ikke blot politiske, men også økonomiske suverænitet. Man lader det blive afgjort ved love, vedtaget i Amerika, eller afgørelser, truffet af regeringen i Amerikas Forenede Stater, hvilken økonomisk politik og hvilken produktionspolitik og udenrigspolitik Danmark skal føre. Man er godt i gang med at kvæle handelen med Østeuropas socialistiske lande. Jeg skal ikke her komme med et omfattende materiale, men kun nævne et eksempel, som belyser det så træffende, og som jeg håber kommer med i transmissionen, for størsteparten af dagbladene herhjemme har ment, at det var deres pligt, når de skulle informere læserne, at tie stille med denne sag.

Det drejer sig om Sovjetregeringens for- søg på at placere ordrer på bygning af for ca. 100 mill. kr. skibe på danske værfter. Samtlige værfter — man har henvendt sig til alle værfter, som kunne bygge de pågældende skibe — har med forskellige påskud svaret, at de ikke så sig i stand til at udføre arbejdet. Frederikshavns værft meddeler, at de ingen erfaring har i bygning af isbrydere og ikke kan påtage sig opgaven, på samme